

TRACE

**Traditional Children's Stories for a common
Future**

Ikara un Daidala spārni

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Reiz sensenos laikos pirms daudziem gadsimtiem dzīvoja kāds mākslinieks. Viņa vārds bija Daidals. Viņš pielietoja savas mākslinieka dotības, lai būvētu ēkas un tempļus. Iespējams, ka viņš bija sava laika prasmīgākais arhitekts.

Karalis Mīnojs ielūdza Daidalu uz brīnišķīgo Krētas salu. Karalis vēlējās, lai Daidals uzbūvē labirintu, kas kļūtu par mājām karaļa iemīļotajam dzīvniekam – Mīnotauram. Mīnotauris bija šausmīgs monstros, kuram bija vērša galva uz cilvēka ķermeņa. Karalis mīlēja šo briesmīgo monstros un vēlējās, lai tam būtu brīnišķīga mītne.

Daidals bija mazliet pārsteigts par karaļa mīļdzīvnieka izvēli, tomēr darbs paliek darbs. Daidals iecerēja padarīt labirintu par izaicinājumu – tik sarežģītu, ka ikviens, kas tajā ieiet, maldītos pa to tik ilgi, līdz tiktu izglābts. Tādā veidā karalis būtu laimīgs, briesmonis tiktu savaldīts, un cilvēki varētu dzīvot drošībā. Daidals nešaubījās, ka viņš spēs izprojektēt tādu labirintu. Viņš patiešām bija izcils arhitekts.

Daidals atveda sev līdzīgu savu jauno dēlu Ikaru. Viņš bija pārliecināts, ka bērns uz salas izbaudīs peldēšanās priekus un rotaļāsies ar citiem bērniem. Gan Daidals, gan Ikaris bija laimīgi, ka ir šeit ieradusies. Karalis Mīnojs priecājās par savu labirintu. Dzīve uz salas bija mierīga un jauka. Daidals nesteidzās doties projām.

Kādu dienu uz salu atkuģoja grupa grieķu. Nākamajā dienā viņi netraucēti aizbrauca, paņemot līdzīgu karaļa skaisto meitu, bet atstājot aiz sevis nonāvēto Mīnotauru.

Karalis Daidals bija gluži vai prātu zaudējis aiz bēdām. Viņš nespēja noticēt, ka jebkāds būtu varējis iekļūt labirintā un izglābties, nesaņemot palīdzību - visdrīzāk palīdzību varēja būt sniedzis pats labirinta būvētājs. (Īstenībā palīdzību bija snieguši bērni, nevis pats Daidals.) Karalis Mīnojs sodīja nevainīgo Daidalu, paturot viņu un viņa jauno dēlu Ikaru kā gūstekņus uz Krētas salas.

Daidals centās izgudrot veidu, kā varētu izglābties. Kādu dienu viņš pamanīja virs galvas lidojam putnus. Tā viņam iešāvās prātā ideja. Spārni!!! Viņam nepieciešami spārni. Daidals sāka vākt kopā visas putnu spalvas, kas vien bija atrodamas. Viņš tās salīmēja ar vasku. Kad divi pāri spārnu bija izgatavoti, viņš brīdināja savu jauno dēlu nelidot pārāk tuvu saulei, jo vasks sāks kust.

Daidals piestiprināja spārnus viņiem abiem pie rokām. Viņi savicināja spārnus un traucās pretī debesīm. Krētas sala palika tālu aiz muguras. Ūdens vizēja zem viņiem, cik vien tālu sniedzās skats. Debesis bija zilas. Pūta viegls vējiņš, tas ļāva viņiem pilnīgi droši noturēties gaisā. Tas bija brīnišķīgi!

Ikars lidoja arvien augstāk un augstāk. Viņš uzlidoja tik augstu, ka, pirms viņš spēja apjaust notiekošo, saule bija sākusi kausēt vasku uz viņa spārniem. Ikars juta, ka sāk krist. Viņš vicināja spārnus arvien ātrāk un ātrāk – bet nekas nelīdzēja. Nabaga Ikars iegāzās ūdenī un noslīka.

Noskumušajam Daidalam nācās turpināt lidojumu vienatnē.